

Наше Лемко

РІК III.

Ч. 5 (53)

Львів, 1-го березня 1936

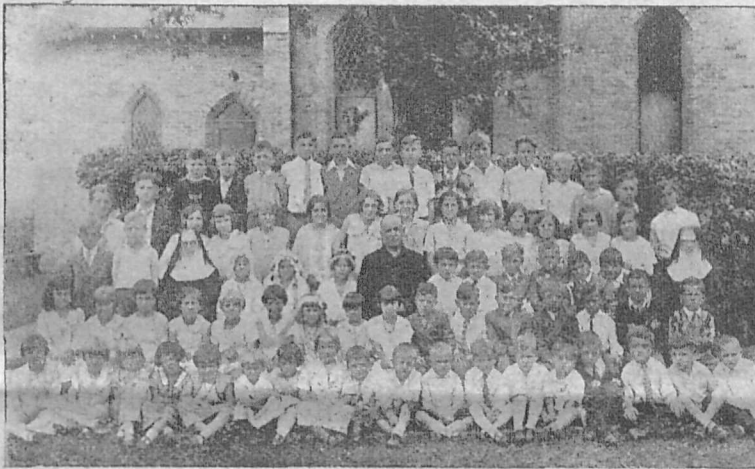
Виходить двічі в місяць

Адреса: Львів, Руська 18. Тель. 257-90
NASZ LEMKO, LWOW, RUSKA 18.

ЦІНА ЧИСЛА 15 ГР.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:

Річно 3 вол., Піврічно 1'80 вол., Чвертьрічно 1'— вол.
ЗАКОРДОНОМ: Річно 1½ ам. дол. або рівновартість.

„Рідна Школа“ в Брантфорд, основана в 1931 р. Канада

Громадське життя і збирна праця

Те, що ми, Українці, мало прикладаємо ваги до виховання наших дітей, мститися на нас дуже й буде мститися так довго, доки не зрозуміємо, що саме від виховання дітей залежить уся наша будучність, усе наше відродження. Подумайте лише, скільки то по наших селах упало кооперативів тільки тому, що їх підкопують самі свої люди. Подумайте лише, оскільки легше можна би було облекити натиск кризи, якби в кожному селі найшлися люди, що піддержували би кооперативу. Як скорше двигнувся би наш нарід з нужди і біди, якби наше село вміло організуватися в кооперативну суспільність!

Скільки працівників нашло би заняття в кооперативах, скільки грошей дали би кооперативи на розбудову рідних шкіл, скільки можна би вибудувати нових читалень, скільки передплатити часописів, скільки купити хосенних книжок чи знарядів до господарки, якби було кому подбати про

кооперативи, і кому поручити їх уміло вести! Це тяжко йде тільки тому, що ми не підховали собі наших дітей до громадянської праці. Передові держави й народи світу вже давно зрозуміли, що їхнє майбутнє й багатство залежить передовсім від того, як виховують молодь. Для них виховування рівнозначне з творенням для народу добрих громадян. За їх приміром і ми приходимо до переконання, що не вистарчить навчити дитину читати, писати й рахувати. Її треба навчити першзавсе жити громадським життям. Як довго жити-мемо поодиноким, кожний для себе, як довго будемо йти за кличем: «моя хата з краю», так довго не зробимо ні кроку вперед і будемо вічними рабами тьми і нужди і не зможемо нічим перед усіма народами світу похвалитися, що й ми дали якийсь вклад у загальнолюдську культуру.

Лише завдяки громадському життю дійшли багато народів до своїх найви-

щих ідеалів. Навіть звірята гуртуються у великі громади, коли хочуть доконеати якогось збирного діла. Лише громадою удається птацтву добитися до теплих країв, лише громадою удається коням охоронитися в степу або в лісі перед вовками. Кожна родина, кожна читальня, кожна кооператива, кожна рідна школа можуть розбудити в дітях зацікавлення до громадянського — суспільного життя, якщо у них панує справжня суспільна ідея.

Sygn. VI. I. Pr. 3533. Wyciąg z protokołu wspólnego posiedzenia niejawnego Sąd okręgowy Wydział VI. I. karny we Lwowie, w składzie Wiceprezes S. O. Ł. Malicki — jako przewodniczący, S. S. O. M. Gąsiorowski i S. S. O. Dr. J. Locker jako głoszący, w sprawie konfiskaty Nr. 3 (51) czasopisma pt. „Nasz Lemko“ z daty Lwów, dnia 1. I. 1936 r. do Sygn. VI. I. Pr. 35336. — na posiedzeniu niejawnem w dniu 4 lutego 1936 r. po wysłuchaniu zdania Prokuratora Sądu okręgowego we Lwowie postanawia uznać za usprawiedliwioną dokonaną dnia 28 I. 1936 r. przez Starostwo grodzkie we Lwowie konfiskatę czasopisma pt. „Nasz Lemko“ Nr. 3(51) z daty Lwów, dnia 1. lutego 1936 r. — zawierającego: 1) w artykule pt. „Okłtyki pidsudnych“ — w ustępie od słów: „i klyczut“ — do słowa: „Ukrainini“. 2) w artykule pt. „Storinka naszoho nedawnoho mynuloho“ — w ustępie od słów: „U tomu dni“ — do słowa: „Narodu“ — czyli do końca artykułu. — 3) w artykule pt. „Rozwiazujut czytalni „Prošwity“, — w całości wraz z tytułem. — 4) w artykule pt. „Gazetni bloszczyci“ — w ustępie od słów: „Ta szcze“ „Z ridnych stor“ — do słów: „z krajonom“, — znamiona zbrodni z art. 93 k. k. i występku z art. 170 k. k. — zarządzić zniszczenie całego nakładu i wydać w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. Zarazem wydaje się odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma nakaz by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21 ust. druk. z dnia 17/12 1862 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 t. j. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. Uzasadnienie: Ogłoszenie drukiem wymienionych wyżej pod 1), 2), artykułów ma na celu szerzenie ukraińskich nacjonalno-separatystycznych hasel, ogłoszenie art. pod 3), ma na celu rozpowszechnienie fałszywych wiadomości mogących wywołać niepokój publiczny na Łemkowszczyźnie. — Według §§. 487, 489, 493 p. k. oraz §§ 8637 ust. pras. jest zatem powyższe postanowienie uzasadnione. Przewodniczący: Ł. Malicki w. r. Protokulant: Z. Sankowski wr. Za zgodność: Lipanowicz kier. sekret.

Як Москва поневолювала Український Нарід

Україна, положена на краю європейського суходолу, на границі двох світів — культурного заходу й дикого, варварського сходу, мусіла беззастанно кривавитися в боротьбі за своє існування. Безпосереднє сусідство з Азією, що крила в своєму лоні незлічимі орди степових кочевників, мало для українського державницького життя дуже болючі наслідки. Від непамятних часів сунули на Україну, неначе чорне гайвороння на жир, всякі азійські племена, як Гуни, Болгари, Авари, Хозари, Печеніги, Половці, а врешті Татари, що разураз шарпали українські землі, руйнували мечем і вогнем надбання українського народу, вбивали людей, обертаючи молоком і медом текучу країну в завмерлі пустаці.

Чимало зусилля й енергії мусів зужити український народ на боротьбу з тими кочовиками, щоби боронити свого незалежного існування та не потрапити в їхню неволю.

Крім того багаті українські землі були предметом вічних зазіхань інших сусідів, передовсім на заході й Московщини на півночі.

І коли український нарід вийшов оборонною рукою в боротьбі з азійськими степовиками, тільки на недовгий час улягаючи чисельній перевазі Татар, то знемігся в змаганні з тими двома суперниками, які до збройного наїзду вміли долучити завжди дипломатичні хитрощі.

Московщина зібрала на протязі століть під своїм пануванням майже всі землі, замешкалі Українцями, і під цьогочасну хвилину більшість цих земель входить у склад інших та російської держави.

В ряді статей представимо ролю,

що її відіграла Москва в поневоленні Українського Народу.

Українсько-московське суперництво сягає давних часів Української Київської Держави й тягнеться непрорваною ниткою через усі століття нашої минувшини аж до теперішньої хвилини. Москва записалася кривавими буквами на сторінках нашої історії.

Неповинною кровю українського народу сплямнені руки всіх московських царів та державних мужів. Москва несла нам стало пожари й руїну, знищення й загалду, на штиках багнетів несла нам братовбивчі кличі, що обезброювали нашого духа, щоби відтак тим дужче затиснути петлю на нашій шиї.

На трупах і крові українського народу поставлена російська імперія, на козацьких кістках здвигнена її столиця — Петербург.

Тому кожному Українцеві треба знати, що уявляє собою Москва, яке її правдиве, обдерте з миролюбної маски обличчя, яке її поступування й відношення до українського народу.

Москва виступає на історичну арену з 12. століттям. Московський нарід це сумішка азійських, фінських племен з українськими виходцями, що з кінцем 11-го століття перенеслися на північ. Та проте з українським народом не має він ні по своїм вигляді, ні по відчутті, ні по культурі, ані мові нічого спільного. Це зовсім окремих нарід, як напр. окремими народами є Італійці та Румуни, хоч оба вони походять від колишніх Римлян.

Тієї спільноти не може засвідчити також факт, що землі, заселювані москалями, належали колись до Київської Держави, як не можна напр. говорити про спільноту чи тотожність Литовців

і Поляків, хоч оба ці народи жили в спільній державі, як її рівноправні суверени півтисячі літ. Спільноти й тотожності українського й московського народів не можна доказувати, покликуючись на обставину, що московські царі походили з роду українських князів, точніше з роду Мономаха, бо відомий є факт, що володарі ріжних народів панували в ріжних державах, як напр. в Польщі королі французького, німецького та литовського походження.

Москалі й Українці це два окремі народи, нічим зі собою не зв'язані, ані подібні, з окремими, зовсім протилежними інтересами. Тому всякі намагання людей, що силкуються доказати єдність обох народів і хочуть кинути Лемківщину в обійми «руського» мольоха — це сизифові праці. Наукові досліди та життя наглядно виказують брехливість таких і їм подібних тверджень.

Суперництво України й Москви зачинається з хвилиною відірвання московсько-суздальського князівства від Київської Держави. Повний розрив з Київом наступив після смерти князя Володимира Мономаха (1125. р.). Мономах, вмираючи, залишив п'ятьох синів, з котрих Юрієві припало в уділ Ростово-Суздальське Князівство. Сам Юрій не хотів рвати зв'язків з Україною, й у своєму житті пролив багато крові, щоби добитися київського великокняжого стола й умерти в ньому по недовгому княженню. Але син його Андрій Боголюбський був вже людиною зі зовсім відмінними ідеалами. Вихований на далекій півночі, де не доходили відгуки княжих міжусобиць, глядів на Україну очима правдивого москаля. Вступивши по смерті батька на княжий престіл, він задумував зруйнувати Київ, що досі був хоч вже не політичним, та проте культурним осередком, щоби «заступити старий український центр новим, етнічно відчуже-

Пропийник

— Повідат, піду лем по камфіні порцію до Шльоми й прудко ся справлю — газда Штефан і лем ся скрутив, хоч ищи далеко било до змерканя. Ищи лем другий раз задавали худобици стрясок, ник ани би не сподівся...

— Таке то прудканя! Як нона сирничка, заяриться і згасне. Кет то не першина, пераз уж ся зарікав, што бівше не піде, а зас го якаси мара поглекла. Судоньки боски! Брез такої капарство ани яйце не остойтєся біля хижки, поповиношав за палонку доедно пірко зо сусіка, ажи перескри-

нок замію.

— А всьой без тото пияцке камратаня. Ци букарт мат в што приодітєся, лем на могорич найби закулив. А пак ищи дзявкат, — яка ем газдши на обістю, што хліб виходит до нового року? Почкай си ти цисарський пропийнику, підеш ти мі бівше шумулякати!

...Од ного дня Евка бівше за поріг газду не звела.

— Штефана, ци гарді, што ся з нас люди насміхають?

— Не гвар мі тото, бо тя цеперити буду шнуром моченим.

— Красьні то ци гарді, кой діти кликають: мамо, — мамо! їсти дайте! хліба! — А де го зяти?! — Цитьте ле дітоїки, тато принесе.

— Ве — не принесе, бо пінязі пропив...

І мати притискат дітей до ся, гладит каджураві головки... як пташниця перед орелом.

А Штефан скручався, гейби го торуфлі брали, то ставав з лави, то сїдав, аж ся заклякнув; переломав у собі ганебску привичку — пайтанитєся з пропийниками шабасниковима.

Так го зяла за серце, таку Евка мат щиру примовку, што и каменя би випросила. Не то зо звадом, з галляком, лем по газдівски, тихуцьо до ряду, як Бог приказав.

— Ся виділо Штефанови інакше соньце, краща хижка, миліши дітєска, ласкавіша худібка, ажи псище в загаті не такий воркливий. А гесьой брез то, же ся одрецав шугайки, палінки, отвєрезився.

Ю. Т.

ним і політично ворожим» на далекій півночі.

Щоби дійти до наміреної цілі, Андрій Боголюбський держався, впрочім не перший раз в історії практикованої засади: «Діли й пануй». Закріпивши своє становище в Ростово-Суздальщині, Андрій взявся перемішувати суверенних князів Київської Держави на своїх «підручних», нацьковуючи одного на другого, й користаючи з вічної метушні, що її не бракувало ніколи на українському півдні» (В. І. У.).

Користаючи з безладдя, яке повстало довкола київського престолу після смерти князя Ростислава, пішов війною на Україну. На чолі походу станув син Андрія, Мстислав, а йому помагали українські князі, невдоволені тогочасним київським князем, Мстиславом.

Київський князь, неприготований до війни, подався на Волинь. Дня 8. березня 1169 р. Мстислав на спілку з українськими князями опанував Київ. Почалося жакливе діло пустошення й руйни. Про це оповідає літописець такими словами: «Смольняне, суздальці, чернигівці грабили Поділ, Гору й манастирі, Софію, Десятину, Богородицю й не було нікому, нівідки милосердя: церкви горіли, християн убивали та брали в неволю. Церкви обдирали з ікон, книг, риз, і дзвони всі позабирали».

Українські князі, підоджені суздальським ворогом, Андрієм, приложили руку до плондрювання найстаршого українського городу, Матері українських міст, Золотоверхого Києва, що стільки літ був духовим і культурним осередком українського життя. Українські князі помагали ворогові руйнувати місто, що було символом Українського Державництва.

І це є саме трагедією українського народу, що все, колинебудь ішов на нього ворог, який ніс йому загибелі й смерть, неволю й утиск, він сам прикладав руку до свого поневолення, сам насильно пхав голову у вороже, дошкульне ярмо, власноручно зашморгу-

Іван Филищак.

ДМИТРО ДЕТЬКО

— Правда, що підчас великих ярмарків, понаїздає їх з цілого світа велика сила і Угрів і Волохів, і Греків і Німців і Чехів, і Бог зна якого народу в нас набереться, Господи! — Але ми пильнуємося, щоб по «торговім часі», жадеп іпородець, жадеп іновірець між українським народом не залишився! Були такі, що за всяку ціну хотіли у нас лишитися, пхали нам великі гроші, чудні товари, але ми не дозволити.

Якщо бажаєте, щоб краще поводилося Вам і Вашій Рідні в горах Карпатах, пильно читайте та поширюйте від хати до хати „Нашого Лемка“. „Наш Лемко“ бореться за правду та світле Завтра українського народу на Лемківщині!

Театральні вистави

Дня 26. січня 1936. читальня «Просвіти» в Пельні уладила театр. виставу драми Франка «Украдене щастя». Домівку, де відбувалася театр. вистава заповнили гості по береги. Крім своїх гостей прийшли також і зо Сянїчка, Чертежа, Новосілець, Дудинець, а навіть прийшли також і жиди з Новотанця, котрі все хвалять собі наші вистави. Багато з гостей вернулося із браку розкуплених білетів. Вистава по-

лишила гарне вражіння, а дохід у квоті 23 зл. призначено на купню куртени. — Дня 2. 2. ц. р. Аматорський Гурток при читальні «Просвіти» в Загугині відограв драму Сурмача п. н. «За сиротою Бог з калитою». Рівнож і ця вистава увінчалася великим успіхом, та рівнож і тут люди верталися домів ізза браку розкуплених білетів. Всіх гостей було понад 200 осіб. На виставі були гості також і з інших доколичних сіл, зі Загір'я, Долини, та Великих Сторожів.

—o—

З нагоди 60-ліття

Його Ексцеленції Перемиського Владика Кир Йосафата Коциловського, що припадає на день 3. березня ц. р., просимо Достойного Ювильята, в імені своїм і в імені Лемківщини прийняти поклін і найсердечніші бажання. Дай Боже нашому Владиці прожити ще много літ і працювати щасливо для добра рідної Церкви і Лемківщини.

Редакція
«Нашого Лемка»

вав петлю на своїому горлі. У вовкові, що вдягнувся в овечу шкуру, він бачив свого приятеля, у ворожій злості й підступі — своє спасення й добро. Брат повставав на брата, на поміч проти брата закликав сусіда-ворога, на те, щоб врешті-решт оба попали під його капчук. Історія, що вчить і наказує, не всилі була прийти до слова серед взаємної ненависти й вічного суперництва.

(Далі буде).

— Правда ваша, боярине Михайле, але не зовсім — сказав боярин Лучка із Корчини. От, подивіться, коло нашої Корчини осіли Німці, побудувались, і збагатили наше містечко Коросно. Є там тепер багато ремісників, купців, наші люди чимало навчилися від них. Я думаю, що добре сталося, що наш князь дозволив у нас жити Німцям.

— Не погоджуся з вами! — сказав боярин Остап зпід Стрижева. — Політає на нашій рідній землі для наших дітей на внуків брачне місця!! Тоді наші діти та внуки підуть — у найми до Німців чи Волохів!... Ми можемо від них вчитися, але не пускати їх до нас, бо це чужа віра, чужа кров!

— Ваша правда, боярине Остапе!

сказав Ілярій Поливка, боярин з Улюча. — Ваша правда! Поляки печуть хліб раз на місяць, їдять такий черствий, що годі його укусити, парять його гарячою водою, або відгрівають у печах — деж це може бути смачне. Я що день їм свіжий хліб, а вони Господи Боже! Добре наш князь зробив, що подякував за краківський стіл, на що йому біди, там не мав би спокою, мусів би собі добре голову наломити, щоб з тою збираниною дійти до пуття — пек йому — там сварні, війни, міжусобиці. Нема то як у нас: тишина, спокій, згода.

(Докінчення 1. розділу буде).

—o—

Загальні Збори

Загальні Збори Лемківського Т-ва Український Народній Дім у Сяноці відбудуться дня 6. березня ц. р. в 3-ій год. по пол. у домівці місцевої читальні Т-ва «Просвіта» (напроти церкви) з таким денним порядком: 1) Відчитання протоколу з поперед. Заг. Зборів; 2) звіт уступаючого Виділу й Контрольної Комісії; 3) Удільнення абсолоторії.

—o—

Рідношкільна нарада в Сяноці

Заходом Кружка «Рідної Школи» в Сяноці відбулася дня 1. лютого 1936. рідношкільна нарада. Реферував голова Кружка др. С. Ванчицький про виховні завдання і матеріальні потреби «Рідної Школи», а мгр. Лев Букатович про організацію Кружків Р. Ш. та про правні постанови про збори, імпрези та збірки. Присутних було около 30 осіб з 13 місцевостей. З причини непогоди не могло прийти більше людей.

—o—

Свідомі та ідейні колядники.

Свідомі хлопці з Боська, що відмовили собі всіляких привілеїв підчас свят, не жалючі труду, вибралися з колядою на «Рідну Школу». Заколядовані гроші в квоті 24 зл. зложили на руки п. Др. Ванчицького, голови Кружка «Р. Ш.» в Сяноці. Назвиська цих ідейних Лемків: (стоїть з права) І. Кушнір, М. Кушнір, М. Масник, Д. Андриц,

Осип Кушнір, сидять: Іван Шиманський, М. Андриц, Микола Куземка, М. Проць, М. Бобак, В. Копина. Славно молоді! Дай Боже, щоб ця одність царила між вами далше, щоб Ви спільною і загорілою працею піднесли ваше село на рівень українських сіл на сході.

—О—

Вислід збірки коляди на „РІДНУ ШКОЛУ“

У кружку «Рідної Школи» в Сяноці на правах Повітового Кружка зложили слідуєчі збірки цього річну коляду: а) з сяніцького повіту: Разом зложено в Кружку 551 зл. 34 сот. з 39 громад. Крім цього зложили впрост до Гол. Управи слідуєчі села: Дмитро Гриневиц, Воля Сенькова — 8 зл. 5 сот., Іван Бабяк з Прелук — 12 зл., Впр. о. Орест Венгрінович зі Синева — 5 зл. 30 сот. — разом 25.35 зл. Отже з дотепер зложених звітів видно, що участь у коляді брало 42 громади та зложило разом квоту 576 зл. 69 сот. Минулого року колядувало лише 32 громади та зібрали разом квоту 372 зл. 49 сот. — б) з березівського повіту: Повищу збірку коляди перевів Кружок перший раз зорганізованим способом у березівському повіті. Минулого року збірка на цю ціль дала квоту 76 зл. 87 сот. — Бачимо, що рідношкільна діяльність поширюється та люди, знаючи значіння так важної для всі установи, радо дають жертви на «Рідну Школу». Велика подяка та признання належить всім збірщикам, що не пожаліли свого труду, як рівнож хористам, колядникам та всім жертводавцям.

а) з сяніцького повіту.

Зложили в Кружку «Рідної Школи» в Сяноці на правах Пов. Кр. «Р. Ш.»

1. Босько: Олександр Масник 24.00 зл., 2. Виселік Дол.: о. Іван Голыйда, Іван Кривак 7.38, 3. Височани: Миколай Мицько 15.20,

4. Вільхівці: Степан Гніздур, Миколай Гніздур 5.55, 5. Гломча: Іван Індик 3.34, 6. Голучків: Йосиф Андруєчко 5.00 зл., 7. Долина: Василь Палацак 17.74 зл., 8. Дудинці: Сьвірк Антін 4.85 зл., 9. Дубрівка Руська: Подубинський Василь 36.00 зл., 10. Загупинь: Бедзак Михайло, Федяківна Розалія 10.50 зл., 11. Карликів: Маларчик Мировслав 8.63 зл., 12. Копаньча: Йосафат Пачовський, Василь Гаргай 49.50 зл., 13. Котарівці: Іван Малшак 8.00 зл., 14. Куляшине: Петро Дембичський 14.00 зл., 15. Лодина: Володимир Пристап, Степан Середницький 2.50 зл., 16. Межибрідь: Михайло Вайцович 15.85 зл., 17. Мокре: Дмитро Журат, Дмитро Білас 13.90 зл., 18. Морохів: Михайло Мицько, Михайло Маслюк 10.05 зл., 19. Новосільці: Тадей Бандричак 27.74 зл., 20. Одрехова: о. Михайло Ковальчик, Миколай Скробала 10.02 зл., 21. Пельна: Василь Лесьняк 8.43 зл., 22. Полонна: Олекса Крик, Іван Мицько 33.53 зл., 23. Прибшиїв: Дмитро Панкевич 4.25 зл., 24. Прусик: Степан Рудий 12.00 зл., 25. Репедь: Михайло Халуца 8.60 зл., 26. Семушова: Йосиф Старух, Іван Швайлик 15.74 зл., 27. Сянік: Юліян Гривнак, Володимир Бровар 84.80 зл., 28. Снічок: Петро Натин 23.66 зл., 29. Согорів Дол. і Гор.: Евстахій Малик, Андрей Долошицький 15.15 зл., 30. Сторожі Великі: о. декан Іван Цегелик 2.60 зл., 31. Тарнавка: Михайло Нарух 4.00 зл., 32. Туршеське: о. Василь Середович 7.00 зл., 33. Трепча: Михайло Подобинський, Антін Драбик 8.05 зл., 34. Токарня: о. Олександр Середович 6.37 зл.,

35. Чертеж: Степан Запотоцький 7.10 зл., 36. Чнетогорб: Василь Полянський, Павлик Бідушак 7.25 зл., 37. Юрінци: о. Роман Рабій 1.00 зл., 38. Явірник: Миколай Саракун, Степан Пиньчак, о. Федя 6.77 зл., 39. Віньске: Володимир Андрицький 5.00 зл. Разом 551.34 зл.

б) ВИКАЗ КОЛЯДИ в 1936. році.
з березівського повіту.

Зложили в Кружку «Рідної Школи» в Сяноці.

1. Володж: Володимир Пелех 28.24 зл., 2. Іздебкі: Василь Фаль, Осип Фаль 30.00 зл., 3. Навлокома: Іван Стрейко 25.00 зл., 4. Поруби: Михайло Бучик 3.50 зл., 5. Улюч: Василь Дзюба, Михайло Морайко, Павло Харидчак 25.29 зл., 6. Яблонця польська: Яків Байко, Нестор Левницький 22.50 зл., 7. Яблонця руська: Роман Щітка 2.14 зл. Разом зложено 136.67 зл.

Господарський курс трикотажу у Полонній.

Заходом кружка «Рідної Школи» в Сяноці уладжено в Полонній трикотажський курс від дня 22. 12. 1935. до 2. 2. 1936. У програму курсу входило практичне навчання роблення рукавиць, скарпиток, светерів та шаликів — головню з власної вовни. В цілі правильного ведення цього курсу, запросив Кружок фахову інструкторку п. Теофілю Малюк з Дрогобича, абс. учит. сем. — Праця, якої піднялася провідниця курсу була дуже успішна, бо всі курсантки й курсанти вичерпали вповні програму курсу, та на закінчення в дні 2 лютого 1936. показували свої робітки. Не хотіли вони погодитися з цим, що курс уже скінчився, що не будуть вже могли разом сходитися та у веселій гутірці при науці а часом зі співом на устах — не будуть могли вже разом далше працювати під проводом улюбленої провідниці. Устали голови місцевої Читальні «Просвіти», Івана Миця подякували курсантки й курсанти, як рівнож і старші господарські — провідові Кружка «Р. Ш.» у Сяноці та своїй провідниці — за доцільне уладження так корисного курсу. Самі вони зокрема не могли дякувати, бо у всіх очах бачилося сльози вдячності та втіхи. Цеж була найкраща подяка так для Старшини Кр. «Р. Ш.» у Сяноці як і для провідниці. До вислову вдячності і привязання годиться ще й це додати, що всі учасниці й учасники курсу виявляли безоглядний послух та пошану до провідниці, а молодіж радо несла всяку поміч чим могла організаторам курсу. Львину частину до організації курсу причинився п. Олекса Галуцак. Всіх осіб на курсі було 50., а це 9 хлопців 3 старші жінки, а решта гарні українські дівчата. Були також хлопці і дівчата з доколичних сіл. Закінчення курсу довершив голова Кр. «Р. Ш.» у

Сяноці д-р Ванчицький кількома теплими словами.

У дні закінчення курсу улажено заходом місцевої читальні «Просвіти» театральну виставу драми «Безталанна», котру підготувала провідниця курсу. Мимо довшої непогоди, велика двірська саля була заповнена гістьми, також із доколичних сіл. Добра гра аматорів на чолі з Іваном Мицьом у ролі Степана — викликувала бурю оплесків. Успіх матеріальний та головню моральний великий.

Відчити з рамени Кр. «Р. Ш.» у Сяноці.

Заходом Кр. «Р. Ш.» у Сяноці улажено ряд відчитів у січні й лютні 1936. а саме: 12. 1. ц. р. у Мокрім про кооперацію реферував Мр. Лев Букатович, від дня 16. 1. до 22. 1. щодня у Полонній п. Осип Підгарбій відчити на господарські теми, а саме: про городництво, садівництво, шкількарство, життя пчіл, господарку в паціці, кріликарство, та про контролю молочности, дня 25. і 26. січня у Полонній Мр. Лев Букатович реферував про сільсько-господарську організацію та про кооперацію, рівнож дня 26. січня реферував Мгр. Л. Букатович у Височанах про завдання «Рідної Школи» (перший відчит у Височанах!), дня 9. 2. в Одреховій про завдання «Рідної Школи», та дня 16. 2. у Морохові про кооперацію. — Всюди помітно велике заінтересування всякими господарськими та суспільно-освітніми справами, як рівнож і велике число присутних на повищих відчитах.

Трикотарський курс у Боську.

Рівнож в Боську зорганізував Кр. Р. Ш. з Сянока такий курс з провідницею п. Теоф. Малик. Відкриття курсу відбулося дня 3. лютого 1936. та тривати має до 15. березня 1936. Всіх учасниць і учасників є досі на курсі понад 30 осіб.

Кружок «Рідної Школи» у Морохові.

За приміром Повітового Кр. Р. Ш. у Сяноці та під його провідом організує також трикотарський курс, котрого відкриття назначено на 23. лютого 1936., а час предвиджено до 5. квітня 1936. Провідницею цього курсу буде п. Марія Борис, абс. учит. сем. Добре буде якщо й доколичні села, знаючи про користи й успіх курсу у Полонній, вишлють своїх учасниць на цей курс до Морохова.

Не один ляг надто скоро в домовину, бо забагато за життя пив «на здоров'я».

З'єднуйте членів «Відродженню»

Господарські знаряди, домашня обстановка, святочна одіж, це велике майно кожного господаря, тому треба обезпечити його від огня й крадежі з вломом в

Товаристві взаїмних обезпечень
„ДНІСТЕР“
у Львові, вул. Руська 20.

Ставаймо до культурного змагання

Даймо доказ нашої національної зрілости

Минуло два роки, як появилось перше число „Нашого Лемка“. В той час на Лемківщину—став приходити під лемківські стріхи „Наш Лемко“. Здавалось, знаючи західно-українськ видавничі відносини — „Наш Лемко не подолає фінансовим труднощам.

Однак „краяни“ на злість всім ворогам показали, хто вони є й „Наш Лемко“ став улюбленим другом лемківських хиж. За час дво-річної праці гордо держав „Наш Лемко“ прапор боротьби з темнотою української Лемківщини, чуло відгукнувся на кожний прояв національного лихоліття на місцях, гуртував свідомих лемків, вказував на прямі культурно-освітньої та кооперативної праці на Лемківщині.

Багато місць присвячено в йому було боротьбі з поширенням на Лемківщині п'янством, за розбудову протияльогольного Товариства „Відродження“. Вказував на дошкульну справу — опанування торгівлі й промислу жидівськими спекулянтами та закликав до свідомої праці місточск на Лемківщині. Заінтересував змаганнями окраїнної Лемківщини її заокеанську еміграцію.

Від цього як піде дальше праця на місцях залежить майбутне Української Лемківщини. До цієї праці повинні стати свідомі громадяни Лемківщини. Помічником ідейним звязковим в дальшій праці за свідоме українське обличчя Лемківщини буде „Наш Лемко“.

На жаль рідка поява „Нашого Лемка“ й малий його обем не позволяють розгорнути широко крил в його ідейній, корисній праці.

Тому й перед передплатниками та читачами „Нашого Лемка“ стоїть завдання, як найбільше поширити його та розбудувати.

Підписаний, як передплатник звертається до читачів „Нашого Лемка“ з кличем: **ставаймо до змагань, до розбудови й поширення „Нашого Лемка“.** Хай не бракує його в жадному селі, читальні, кооперативі! **Згуртуймо як найбільше дописувачів до „Нашого Лемка!“** Про

кожну подію, прояв культурно-національного відродження лемківських сіл, всі труднощі, боли, недомагання — пишім до „Нашого Лемка“.

Не сміє між нами бути таких, що не станули би до змагань за розбудову й поширення „Нашого Лемка“. Всі як один ставаймо на фронт боротьби за українську душу лемка! Створм фалангу свідомих громадян.

Підписаний зобов'язується до 1-го червня 1936 року здобути 10 (десять) передплатників та до тих змагань викликує:

1. Всч. о. Сіткевича Іллю, Дальова, Всч. о. Маркова Теодора, Володж. Всч. о. Ортинського Миколу, Ждиня, Всч. о. Хробака Василя, Фльоринка, Вп. полковника Васильовського, Шікаго (Америка), Вп. Анну Стецик, Селиська, Вп. д-ра мед. Кавінського Остапа, Динів, Вп. Дудку Михайла, Америка, Вп. Мончак Марію, Бересть, Вп. Хомяка Івана і Хомяка Данила, Гладішів, Вп. Вархоляка Степана, Кор. Вороблик, Вп. Оршака Василя, Краків, Вп. Андруса Максима, Коса Юрка, Лубне, Вп. Лібовича Дмитра, Глудно, Читальню „Просвіта“, Руська Яблониця, Загутинь, Кікту Івана, Чертеж, Кружок „Сільського Господаря“ в Чорній.

Нумо, до праці! Хто перший?!

Др. Волинець Омелян,
лікар

Священнічі реколекції у Риманові (Здрю).

Дня 18., 19. і 20. лютого ц. р. відбулися реколекції для частини нашого духовенства Лемківської Апост. Адміністрації. Реколекції провадив о. проф. д-р Йосафат Скрутень ЧСВВ зі Львова, котрого наук та проповідей слухало духовенство з великим одушевленням. Участь у реколекціях взяло 30 священників — всі українці. Підчас від'їздного пращання за ініціативою о. Петра Андейчика переведено збірку на «Рідну Школу», котра дала квоту 12 зл. — Гроші зложено у Пов. Кр. Р. Ш. у Сяноці.

Де правдиве наше горе!

21. км. від Горлиць лежить село *Крива*. Це маленьке гірське село числить всего 33 хати, враз зі жидом і трома циганськими родинами. В Кривій є прекрасна церква вибудована гуцулами. Парохіяльний дім скінчили цього року. При тім треба згадати, що приходського будинку в Кривій не було понад 110 років. Хоч Крива була парохією, священники мешкали в дочерній, у Волівці, де якраз був парохіяльний дім і церква. Щойно того року парохіяни з Криві, з Ясюнки і часть Башці, (бо часть схизматичька без друків) — викінчили парохіяльний дім в Кривій, де і замешкав священник з Волівця.

В селі Кривій є також школа, до якої ходять діти і з Ясюнки, яка віддалена від неї пів км.

Люди в парохії є досить добрі, жертволюбиві, коли за свого життя побудували в 1908. році одну прекрасну церкву, яку мадяри спалили в 1914. році, а другу більшу побудували в 1924. році. Знову цього року скінчили парохіяльний дім, хоч люди тут бідні, окружені православними з двох сторін, одначе їх агітації збаламутитися не дали, але якраз в часі, коли по православних селах рабовано і збещещувано Божі храми — в Кривій взялися до будови нового парохіяльного дому. Славно Дорогі Брати! Хто з Богом, Бог з ним. І не піддались намовам православних, що їх від того діла відтягали. Недалися збаламутити і тим «чорним» духам, що в селі юдрили, щоб не давати нічого на парохіяльний будинок. А ще до того криза тепер велика. Одначе — всі ті перешкоди парохіяни поборолі, тому, що хотіли показати, що розуміють, що лише в єдності і в згоді народня сила.

Але в імя правди треба згадати, що деякі, хоч потрохи, хоч потихо, — але вічно між Кривою а Ясюнкою є непорозуміння між газдами, а ще більше між молодіжжю. А найбільше то непорозуміння вилазить на весіллях і забавах. Молодіж з Ясюнки не може забавлятися з молодіжжю в Кривій і противно. І вже через довший час на весіллях і музиках приходило до бійки. Але на добре розгорілась бійка в Кривій в неділю, 2. лютого ц. р.

Молодіж з Кривої зробила собі забаву, а молодіж з Ясюнки в числі о-коло 30 враз з поважними старшими газдами прийшла також забавлятися.

А так здорово забавлялися, що навіть пішли в рух дручки, каміння і ножі. Наслідок танцю був такий, що кількох з Ясюнки добре обтовкли, але і Крив'янам дісталось, бо одному розвалив хтось голову і ножем розрізав

руку. На найблизше весілля заповіли ще ліпшу бійку, бо б'ються гонорові хлопці, а гонорові не знають, коли гов!

А потому допити, запити, терміни, а може і відпочинок в арешті.

Чи не ліпше взятися до праці гідної і корисної?

Чи не ліпше не слухати підшептів «чорного» духа, що навіть із забави користає, щоб дещо облизати для своєї цілі і то підлої цілі?

Чи не ліпше записатися одним і другим до читальні, а є в Кривій і

Церква в Кривій зб. 1924 р.

парохіяльна читальня, до якої можуть належати всі парохіяни. І там в згоді можна дещо корисного навчитися — послухати, а навіть і забавитися.

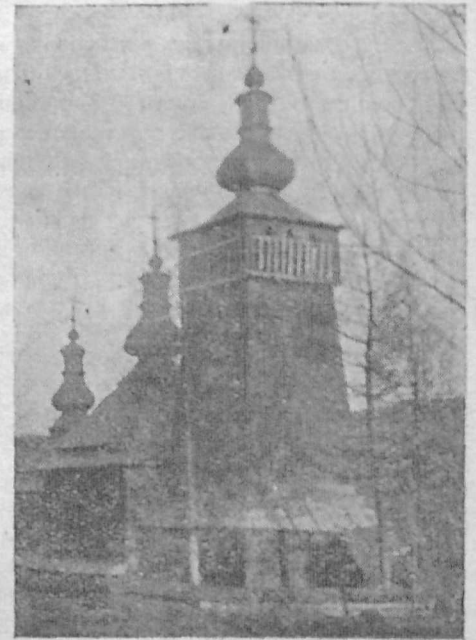
Тому гуртуйтеся, разом у згоді та єдності, учімся працювати для добра церкви і народа, а тоді ніхто не буде нам розказувати там, де не має права до того.

Проч бійка і гнів! Подаймо собі руки до згоди, бо є важніші громадянські справи, а не особисті-маловажні!

З ІСТОРІЇ ЛЕМКІВЩИНИ. Сяніцька земля.

(Замітка: у відповідь на запити наших читачів подаємо до відома, що чергою коротких статей будемо поміщувати в міру місця історичні вістки і записки про всі села на Лемківщині від джерел Сяну і Ославиці — положені, дальше над Вислоком, Вислокою, Попрадом і Дунайцем).

Долина Сяну від устя Ослави від була давно густо заселена. Майже всі оселі, які там тепер находимо, існували вже в першій половині XV. ст. Отже **Заславіє, Загутень**, та при нараві парканів коло сяніцького замку зустрічаємо в 1448. р. крім населення обох **Сторожів і Загутня** ще населення **Сяніцької Посади, Дубрівки, Чертежа, Трепчі та Новосілець**. Всі ті оселі королівщини немов вінцем окружали старинний город Сянік,

Столітня лемківська Церква в селі Личини, коло Горлиць.

столицю Сяніцької землі, осідок старости, городського, земського, та висшого суду. Дубрівка була в посіданню родини Райтаровських. Петро Райтаровський купив село Долину (на південь від Сянока) від Івана Долинського. До Королівщин належали ще **Половці**, згадані в сяніцьких судових книгах 11. травня 1444. р., і також **Костарівці**, відкіля «прокуратор» Якуш ставав перед сяніцьким судом півзваний 12. лютого 1435. р. Іваном Сопилем, кметем з Велеполя, і відкіля 22. квітня 1442. р. цілий ряд кметів заручив за свого товариша, що до двох тижнів запла-тить наложену на його городську (замкову) кару. Сумежні **Попелі і Юр'івці**, тепер Юр'івці, належали до Миколи Пелки Юр'івського, який 14. липня 1472. р. заставив Попелі і половину великого ставу в Юр'івцях за 70 угор. золотих. В 1434. р. він придбав ще **Согорів і Фалівку** над потічком Рожевим. Тоді також находиться згадка про **Рачкову й Дубну** в Сяніцькій округі. **Пакошівка і Ляли** були ді-дизною трьох братів: Пакоша, Івана і Томка.

В долині Сяну, дальше на північ від Сянока, лежить село **Глумча**. В 1441. р. була півзвана перед сяніцьким судом якась Ковалева з Глумчі, за котру дав запоруку Дешко зі сусіднього села **Кінського**. Власником Кінського і села **Ютрилова** (тепер Витрилова) був Антошевич, що 15. серпня 1439. р. продав половину обох сіл Петрови Смолинському, сяніцькому старості за 100 марок.

Вплачуючи

точно передплату й поширюючи наш часопис — дасте найпевніший відпір ворожим затіям на розбиття організованности українського народу на Лемківщині.

НОВИНИ

Викидають з Франції до Польщі робітників. Недавно Французи викинули немилосерно зі свого краю около два тисячі робітників, що повернули до Польщі, як безробітні. Між ними знаходиться багато українських робітників, що втратили заробіток. Така то доля наша...

Не дайтеся обдурювати. В однім містечку, білостоцького воевідства, спілка згінників-свинарів оповістила в цілій околиці, що у визначений день буде скуповувати в містечку свині для вивозу до Німеччини по 70 грошів за 1 кг. живої ваги. Селяни повірили і на визначену годину допоздня привезли до 300 товстих свиней. Аж пізно вечером, як уже селяни добре померзли і наклались, прийшли згінники та за безцін забрали від них свині. З цього бачимо, що селянам треба організуватися; тоді не свинарі селян, лише господарі будуть добре кивати дармоїдів.

Новеличка то поміч для нас. На півтора мільйона жидів в Польщі виїхало всього нецілих 30 тисяч жидівського народу до Палестини. Не так вони дуже рвуться і до тої обіцяні землі, бо там Араби шарпають їх на всі боки, Ледви, чи буде жидам краще як в Польщі, де вони почувуються добре. Але в порівнянню, що в 1934 р. виїхало з Польщі до Палестини 13.577 жидів, а в 1935 р. — 25.092 осіб того племені — себто майже цілу половину більше — є надія, що всі там собі поїдуть — а це, дай Боже, як найскорше!

З польського Сейму. — В часі обряд над бюджетом міністерства скарбу промовляв також український посол Зенон Пеленський. Він сказав, що український нарід має право до праці і до організації, має право живати свою мову і домагатися, щоб урядовці знали українську мову. Українці — це свідомі громадяни, що знають, чого хочуть і до чого змагають.

Вечір народньої ноші відбувся надзвичайно вдатно у Львові в театрі „Ріжнородностей“. Нашу лемківську народню ношу презентувала добродійка Дудова з Висової. Дуже величаво випало також бойківське весілля.

Арештування в березівському повіті

арештовано в Руській Яблониці абс. мед. Володимира Кобільника та відставлено його до арештів в Березові.

Пишуть нам, що українські кооперативи Динівщини полагоджують всі свої орудки в жидів, в той час як у Динові є своя українська крамниця. Додати треба, що товар і якістю, як ціною не різниться від жидівських. Прикро також, що й деякі священники купують тільки в жидів.

Якщо даліше такий стан триватиме, то „Наш Лемко“ буде змушений оголосити на ганьбу перед „грядучими“ їхні назвиська.

Доносять нам, що мандрівна бібліотека „Просвіти“ лежить на стриху(?) в Новій Веси, новосанчівського повіту так, що нікто не може з неї користати. „Опікуни“ кажуть, що книжки не змарнуються, бо є добре в скрині заховані.

Чи на це вислало ці книжки щоби по стрихах відлежували своє? Чи може — думаємо — инша ціль була? —

В цю справу повинна вглянути „Просвіта“ зі Львова! Ждемо.

В Мриголоді на Богоявлення є відпуст. На цей день запросив Впр. о. Ст. Головід на Службу Божу двох священників: зі села Шлях. Доброї Впр. о. Ів. Гайдукевича і з Улюча Впр. о. І. Солтикевича з хорами так, що з процесією з церкви всі спільно пішли походом над Сян через місто. Всіх людей в поході було около три тисячі. Прибули наші громадяни з Глумчі, Лодини, Тиряви Сільної, Доброї та Улюча та римокатолики з Лішної, Дубна і Мриголоду.

„Вифлеємська ніч“ у Морохові

Заходом місцевого Кружка „Рідної Школи“ відбулася в Морохові дня 19. січня ц. р. театральна вистава Вифлеємської Ночі. Гра аматорів була вдоволяюча. Повна саля своїх гостей, як також з Мокрого та Чашинна свідчила, що наші селяни знають уже значіння театральних вистав та радо на них приходять.

Повторення театральної вистави у Сторожах Великих.

На бажання громадян Сторожів Великих уладила там читальня „Просвіти“ вдруге театральну виставу „Трьох до вибору“ й „Правдиве багатство“ у дні 26. січня 1936. Як першим разом, так і тепер гості дописали та вповнили вщерть громадську салю. Крім своїх гостей, прийшли ще на виставу гості зо Сянока та Загупиня. Рівнож і цим разом вистава мала дуже добрий успіх. По театральній Виставі відбулася забава з музикою, де вдоволені гості довго забавлялися. Роля режисера була у руках молодого й свідомого просвітника Федора Яворського. Чистий дохід із цих імпрез призначено на часописи й книжки. У цей спосіб Сторожі Великі приступили в ряд свідомих сіл, що стараються піднести культурно-освітний рівень свого села.

Свячене у Боську.

Відбулося заходом спеціального комітету у дні 26. січня 1936. у великій салі місцевого кооперативного дому. Просфору посвятив о. декан Мих. Величко. Участь у свяченім взяло понад 150 місцевих громадян та громадянок, а крім цього й запрошені позамісцеві гості. Мило й симпатично провели гості вечір у товаристві свого проводу. Після свяченого відбулася забава.

Югася Филь.

ЦАР ЗМІЙ.

Легенда - переказ.

III.

Повзе по палатах

Цар змії золотий,

Золочені води

Перлять його сні —

Рожеві зорі

Червоної гори

Колишуть чолів'я

А в пестрі убори

Накидують тіло.

І мажуть олієм

З запашного квіття

Голубим шалвієм,

Розп'яним повієм

Иде жертва багаття.

IV.

Мовчазні лиш слуги,

Що змію приносять

На підносах цінних

Подари важкі.

І в чари хрустальні

Невпинно вливають

Червоної крові —

Вина колірові.

Руками ніжними —

Як вітру опони,

Холодять від спеки

Свого цар'я —

Хоч ножі і стони

Ім цар той дава.

(Далі буде).

Поширюйте „Нашого Лемка“

Земля свідком минулого

Америка, в січні 1936. р.

Хвальна Редакція
«Нашого Лемка»!

В числі 23. і 24. Вашого часопису поміщено квестіонар географічних назв наших осель, на котрий і я хочу дещо відповісти. Я виїхав з Галичини до Америки в році 1899, маючи тоді 22 роки і пам'ятаю ще дещо з мого рідного села. Не знаю, чи найдеться хто з мого села, щоб виповнив цей квестіонар, а якщо виповнить його, то цей буде з молодших людей, бо старі люди не вміли писати, і може деякі назви змінилися, для того мої відповіді будуть лише доповненням до його. Село *Щавне*, повіт Сянік. Село числило в році 1900. 637 душ населення.

Старі люди називали село «Щавиний» (мужеського роду). Назва села пішла мабуть від квасної води «щав», яка колись вігнала з джерела, але за моїх часів ніхто не міг показати, котре джерело давало квасну воду. Поодинокого мешканця називають «щавинчак», а в числі многім «щавинчани». Село має 24 лани, а кожний лан по 4 «чверти». Цілий ґрунт називався «чверть» (около 24 морги поля), або 6 прутів. Околиці села називають шутливо щавинчани «кобиляники», що підчас голоду їли кобиляче м'ясо. Тут зазначу, що сусідні села мають шутливі прізвиська: Туринсько «щидильники» від імення полотняних торб-щидил; Репедь «кани» від того, що їх поля висихають і вони просять дощу, як кани (птиці). Куляшне «жовті бріхи», не знаю, від чого пішла та назва. (Це важне для научних дослідів, не в обиду це пишемо.).

Село Щавне лежить при битій дорозі, котра провадить зі Загір'я аж до чехословацької границі, за австрійських часів до Межилаборця. За моїх часів хати були помальовані червоною крейдою, яку винайшли в Явірнику. Ця червона глина, розпушена у воді служила за фарбу, а шпари стін ліпили білою глиною, яку знаходили в ріці у воді. Так помальована хижка виглядала біло-рожево або червоно, як крашанка. Робітники, що виходили на жнива на Угорщину, як повертали до дому, то співали:

*«Жеби ся зрівнали гори з долинами,
То бизме виділи Щавний мальований».*

Село ділиться на 6 ділянок: Вигнанка, як будували лупківську колію в році 1877, то вигнали кілька газдів зо села — один кілометр понизше села і той присілок до тепер називається «Вигнанка». Долішнянка, долішній кінець села. Середина або Гриць-

ківка, на середній села були самі Грицьки. Олексівка від Олексів, що там мешкали. Вишній кінець села називався Гузаківка від Гузих, а відтак Винарівка від Винярів. Населення має найбільше назвищ: Грицько, Олекска, Гузий. Винярі виродилися. Ошишканичі прийшли з сусіднього села Репеді.

Ріка називається Ослава, впадає до Сяну коло Загір'я. Назва мабуть від села Ославця, з котрого випливає. Потоки з правого боку слідуєчі: Пеківний (стара дідишка називала з польська: Пекельни). Осташка випливає з ліса тої самої назви. До Осташки вливаються потоки: Перший, Другий, Третій і Четвертий. «Перший» це стара назва, котра і до нині не змінилася. З лівого боку впадають до Ослави: потік «Кахна», над котрим пасовисько є тої самої назви. Потік Глибокий пливе між двома горами і має допливи: Папортянка (від папороти, яка росте на берегах) і Кут (від закутини). Є ще потоки: Марині Потік (кажуть, що якась дівчина Мариня згинула в тім потоці і від того пішла назва. Потік Ялина витікає з ялового ліса.

Територія, що належить до громади, називається на Лемківщині «кутар» мабуть від українського слова хутор, хутір. Наконі збереться туча (градіві хмари) над селом, то дзвонять у дзвони, щоб хмари розігнати, а діти вторують дзвонам і викликають:

*Там дале, там дале,
з нашого кутаре.*

Кожний клапоть землі у такім кутарі має свою назву. Я тут вчислю декотрі загальні назви громади Щавне. Назва піль: Ровень (рівня) понизше села над рікою. Осій (з твердим с), Дубрівка, Дубровиця, Вороблиха, Долини, Пасіки, Лазы, Чеканівка, Яличники, Шипіт (коло ріки). Назва пасовищ: Кичорки, Обіч, Низлівки, Ялини, Лехниця, Буковина, Солотвина, Чорний Луг, Пастівник, Назви гір: Широка гора, Щоб, Розділя (назва від того, що розділює сянський повіт від Ліського), Кальницька (притикає до села Кальниця). Назви лісів: Ялини, Широкий Горб, Ляшівка, Росток, Лазки, Лазы, Гай, Поташня (там, де випалювали поташ з ялиць), Осташка.

Поле серед ліса називається: Лаз, Лазок. Поле зворочане називається: Пасіка.

Зі селом Щавне межують слідуєчі громади: Туринсько, кажуть, що назва походить від турів, що колись там у лісах виводилися. Є там ще маленька оселя Турно. Дальше Репедь (самі люди називають своє село Рипідь). Громада славиться тим, що в роках 70-тих, ще перед еміграцією до Аме-

рики, закупила панство на свою власність (закупила двірський обшар). Село Полонна, колись було п'яцьке село, а тепер найсвідоміше в тій околиці. Село Кожушне, що належить до громади Височани. Понизше Височан є село Мокре, були там колись мочари, а друге село висше названо Височани. Куляшне дочерна парафії Щавинго. Зі сходу граничать два села: Середне Велике і Кальниця, котрі належать до повіту Лісько, а до суду Балигород. Містечко Балигород називають дооколичні селяни: Балигрід. Буківсько називають: Букісько, а Лісько називають: Лісько і то є правдива назва і так повинно називатися в українській літературі.

Остаю з належним поважанням
Василь Грицько.

Замітка: Як бачимо, наш брат Василь Грицько, хоч виїхав ще в 1899 р. до Америки, дуже добре пам'ятає про Рідні Сторони. Це доказ, що наші брати українці-лемки не пропадуть, бо їхнє привязання до рідних Карпат і туга за Батьківщиною держить їх у національній свідомості і дає нам запоруку кращого майбутнього.

ХТО має «КНИЖЕЧКУ МІСІИНУ» ч. 8. з 1901. р. — просимо дуже прислати її нашій редакції за винагородою.

ЛИСТУВАННЯ

Вп. Василь Островський: Вашого листа передали до вирішення, чи вишлють Вам В. Геторію У. не знаємо. Щиро здоровимо.

Вп. Михайло Проць: з подякою одержали, поміщуємо. Не забувайте. Гарзд.

Вп. Петро Шафран син П.: посласмо бажані примірники поручено. За переддугування нових читачів щиро Вам дякуємо.

Вп. Микола Малий: що сталося з приреченням. Ждемо на відповідь.

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

ЖАДАЙТЕ ВСЮДИ ТІЛЬКИ
ПРАВДИВИХ УКРАЇНСЬКИХ
ШЕВСЬКИХ КІЛКІВ

тільки з цим
знаком

одинокій українській
фабриці

ДЕНДРА
у Львові

Добре уважайте, бо жидівський картель підживається під наше опанування!!

ЦІННИК ОГЛОШЕНЬ: За текстом, серед звич. оголошень: Ціла стор. 300 зол.; пів стор. — 150 зол.; чверть стор. — 75 зол.; одна осьма стор. — 40 зол.. Сторінка має 3 шпальти — за 1 мм. на 1-ву шпальту — 30 сот.. Оголошення в тексті — 45 сот. на 1 сторінці — 60 сот.. Дрібні оголошення за слово 10 сот..